

νούρια κίνηση χρειάζεται να αλλάξει ή κοινωνική μας σύνθεση, να δημιουργηθούν καινούρια ρεύματα με καινούριο οικονομικό περιεχόμενο και τότε σίγουρα ο κ. Δ. θα ιδί πάλε την κίνηση που όνειρεύεται. Μά εως τότε χρέος, θαρρώ, του καθενός μας, είναι να πειθαρχή σε μίαν ιδέα όσο που να νιώση να σικριτά μέσα του το σπέρμα μιᾶς καινούριας κνοφορίας.

Ἀνακεφαλαιώνω. Τὸ δόγμα εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος ζωῆς. Ὑπάρχουνε ἄλλω δόγματα ζωντανά (πὸν ζοῦνε βέβαια γὰ μίαν ὀρισμένη ἐποχὴ) καὶ δόγματα νεκρά σὰν καὶ κείνα πὸν παλεύουνε ἀπελπισμένα νὰ καθιερώσουνε τὸ Σολωμὸ ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Αὐτὰ τὰ δόγματα πὸν ζητᾶνε νὰ σταματήσουνε τὴ ζωὴ σὲ ὀρισμένο σημεῖο, αὐτὰ πρέπει νὰ χτυποῦνται καὶ νὰ δείχνεται γυμνὴ ἢ μασκαροσύνη πὸν σχεδὸν πάντα κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτά. Τὸ δόγμα τὸ ζωντανό, πὸν εἶναι ἔτοιμο νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέση του σ' ἓνα ἄλλ-

λο δόγμα πὸ ζωντανό, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ γιατί εἶναι τὸ ἴδιο πηγὴ ζωῆς, εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ πὸν συνεχίζεται καὶ ποτὲ δὲν τελειώνει.

Ὅπως κι ἂν εἶναι, τὸ κήρυγμα τοῦ κ. Δ. εἶτανε καιρὸς νὰ ἀκουστῇ καὶ στὸν τόπο μας. Εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἐποχῆς μας. Κάτω τὰ δόγματα. Φυσικό. Ἡ ἀστική τίξη ὅλων τοῦ κόσμου πὸν περνᾶει σήμερα μιὰ κρίσιμη περίοδο τῆς ἱστορικῆς τῆς ζωῆς καὶ ζητᾶει μὲ τὰ νύχια τῆς καὶ μὲ τὰ δόντια τῆς νὰ κρατηθῇ στὴν προνομία θέση τῆς, ἐξαποστέλλει πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τὸ σῆμα τοῦ κινήτου S.O.S. Ὁ κινήτης τῆς εἶναι τὸ καινούριο δόγμα τῆς κοινωνικῆς μεταβολῆς πὸν κάθε μέρα ὅλο κι ἀπλώνεται. Ὅταν κλονιστῇ ἢ πίστη πρὸς τὸ δόγμα, ὁ κινήτης λιγοστεύει, τὰ κύματα πραινούνται καὶ ὁ ἄρρωστος κερδίζει τοῦλάχιστο μιὰ παρῆταση τῆς ζωῆς του.

Ὁ κ. Δ. σὰν ἀληθινὸς ἀστὸς ἔκανε κι αὐτὸς τὸ χρέος του.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Χαρά τῶν λιβαδιῶν ἡ παπαρούνα,
Τῆς ἀνοιξῆς φιλή ναι ἀπὸ φωτιά·
Στὸ πικρὸ χῶμα, μιὰ θεῖα σπύδα,
Πὸν ἀνάβει ἡ ἐλεύθερη ἡ ζωὴ, ἡ πλατεῖα.

Λάμια πὸν καίει τῆς ἡδονῆς τ' ἀφιόνι
Μὲς στὸ γαλάζιο ἀγέρα, θυματό,
Καὶ σέρνει τις ψυχῆς ἀπὸ τὸ δρόμο
Τὸν ἴσιο, στῶν ἐρώτων τὸ χορδὸ.

Μεθῆσαν τὰ πουλάκια στοὺς ἀγέρες
Ἀπὸ τὰ μῦρα τῶν χαμομηλιῶν.
Ἀκούγονται τῆς σάρκας γῆς τὰ γέλια
Τὰ ἱερὰ παντοῦ καὶ μουσικῆς φιλιῶν.

Ἀρχοντικῆς ἐλιῆς ἀσημασμένες
Ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὸ στοχασμό,
Πὸν παντογνώστους μόνο ἐσεῖς βλογᾶτε
Τῆς λάγνας γῆς τὸν ξαναγεννημό.

Κοιτάξτε με πὸς πάω! Μαυρομαλλοῦσα
Τὴ μάγισσα τῆς ἀφθαρτῆς φωτιάς,
Τὴν παπαρούνα μὲς στὶς παπαροῦνες
Τὴ σέρνω στὰ χορτάρια τῆς χαρᾶς.

Φωτιά στ' ἀσκηταριὸ καὶ στὴ μελέτη
Σοφία, τὸ μεσημέρι τῆς ζωῆς
Τοῦ ὀραίου ἢ προσταγῆ καὶ καλοσύνη
Ὁ Ἀρχιτὰς εἶμαι ἐγὼ τῆς ἡδονῆς.

Ὁ παπαρούνα μὲς στὶς παπαροῦνες,
Στὰ στήθια μου φωτιά πέσε γυμνή.
Μὴ ντρέπεσαι! Τὰ πάθη μᾶς βλογᾶνε,
Στὸν ἥλιο μπρός, ὅλοι οἱ κάλοί θεοί.

ΝΕΑ ΕΞΑΣΤΙΧΑ

ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ

Γύρισε πίσω. Ἀναμονῆς μὲ δέρνει ἀδημονία...
Ὡς ἔλιξα, στῆς μόνωσης τὴν ἐρημιά δὲ βρήκα
τὴν ψυχικὴ ἀναστήλωση... Καὶ λέω πὸς κάπια γλῶσσα
θὰ φέρῃ στὴ θλιφτὴ καρδιά μου αὐτὴ σου ἡ παρουσία
Μὰ ὄχι, μὴν ἐρθῆς, μὴ... Γιατὶ φοβάμαι μήπως πάλι
κοντὰ σου νιώσω τὴν παλιά μου πλῆξη πὸ μεγάλη.

TERRA INCOGNITA

Ἑλλάδα, δὲ σὲ γνώρισαν κι αὐτὰ σου ἀκόμη τὰ παιδιὰ.
Δὲν ἦσαν ἀπ' τὶς γνήσιες σου πηγῆς οἱ διψασμένοι.
Τὸ φῶς σου δὲ βυθίστηκε μὲς στῶν ψυχῶν τὰ πὸ βαθιά
Γιὰ τοὺς πολλοὺς ἡ σκέψη σου μυστήριον πὸν προσμένει
τοῦ κίχου νὰ ξεσκεπαστῇ. Σὲ βλέπουν ὅλοι καὶ περνοῦν.
Σὲ λίγους μόνο οἱ Πλάτωνες κ' οἱ Σοφοκλήδες σου
μιλοῦν.

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΔΕΗΣΗ

Μὲς στὴ μαγεία τοῦ δειλινοῦ, πὸν ἀλαγαπλῶνει
στὴ γῆ τὸ ροδινοῦ του πέπλο καὶ στὰ οὐράνια.
τὴν ὥρα, πὸν ὁ ἥλιος ἀργογέρνει καὶ χρυσώνει
τοὺς κάμπους καὶ τὶς θάλασσες καὶ τὰ ρομάνια.
τὴν ὥρα ἐκεῖνη πὸν ἡ Ὀμορφιά στὸν πλάστη ἠφώνει
θηρίαμα ἀπὸ χιλιάδες μῦρα καὶ λιβάνια,
κ' ἐγὼ μιὰ δέηση ἠφώνω πάντα πρὸς τὸ δεῖλι,
Ἡ μέρα πὸν λαμπρότερη, Ἄδριο, ν' ἀνατεῖλει.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Μέσα στὴ νύχτα, μέσα στὸ σκοτάδι
κάπια βουβὴ φωνή, πὸν σὰ νὰ βγαίνει
κάτ' ἀπ' τὰ Τάρταρα. κάτ' ἀπ' τὸν Ἄδην
κάπια βουβὴ φωνὴ πὸν δὲ σπαιναίει,
καὶ δίχως νὰ μιλεῖ κι ὄχι σὰ χάδι
μιὰ ὡς Παρουσίας Δευτέρας νὰ σημαίνει
ἢ Σάβιγγα, στ' αὐτὰ μου μέσα κρᾶζει:
Σκλάβε σηκώσου, ἡ λευτεριά χαράζει.

ΗΘΟΣ ΔΕΛΦΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ